

Den virkelige historien bak Sion-ordenen

Da Vinci-koden framstiller Sion-ordenen som en 900 år gammel historisk realitet. Er det tilfelle? Her får du en grundig gjennomgang av dens historie. Artikkelen er trolig den mest komplette framstillingen som finnes på norsk.

Artikkelen er skrevet av Oskar Skarsaune, professor i kirkehistorie. Etter å ha lest en rekke franske og engelske bøker omkring temaet er han kanskje den nordmann som er best orientert om Sion-ordenen [1]. Det må nevnes at flere av fotnotene inneholder svært interessant informasjon.

Dersom du ønsker mer dokumentasjon om Sion-ordenen og Pierre Plantards meritter -- inkludert bilder av originaldokumenter og steder -- henviser vi til www.priory-of-sion.com. Det nettstedet er i særklasse når det gjelder informasjon og dokumentasjon om Sion-ordenen.

Kildene

Helt avgjørende for historiekonstruksjonen i *Hellig blod, hellig gral* er materialet om den såkalte *Prieuré de Sion* (Sion-ordenen) som forfatterne har hatt tilgang til, dels gjennom publiserte bøker og artikler, dels gjennom dokumenter deponert i det franske nasjonalbibliotek i Paris. Disse forskjellige kildene er listet opp under overskriften "Prieuré-dokumentene" på sidene 512–13 i boken. Det dreier seg dels om publikasjoner utgitt under forfatternes rette navn, som for eksempel Philippe de Chérisey, S. Roux og Anne Lea Hisler, og dels under pseudonyme navn, hvorav det viktigste er Henri Lobineau.

Bak dette pseudonymet, og bak flere av de andre, skjuler det seg en mann ved navn Pierre Plantard. Av den øvrige anførte litteratur i boken kunne også Gérard de Sèdes ulike bøker godt ha vært regnet med blant "Prieuré-dokumentene". Spørsmålet om hvor holdbar eller uholdbar historiekonstruksjonen i *Hellig blod, hellig gral* er, avhenger derfor av den historiske holdbarheten i disse kildene. For å få svar på det spørsmålet, er det nødvendig å se litt nærmere på hovedmannen bak Prieuré-dokumentene, Pierre Plantard.

Pierre Plantards liv og meritter

Hans fulle navn var Pierre Athanase Marie Plantard, født 18. mars 1920 i Paris. I begynnelsen av 2. verdenskrig opprettet han to ultranasjonalistiske, høyreekstremistiske og antisemittiske "foreninger": *Renovation Nationale Française* og den losje-aktige *Alpha Galates*. Den sistnevnte hadde forbud mot jøders adgang i sine statutter. Plantard utga også et blad, *Vaincre*, med klart antisemittisk og delvis fascistisk innhold. Begge foreningene var rojalistiske og mot revolusjonen i 1789, og i det hele tatt mot det moderne franske demokrati. Målet var å gjeninnføre kongedømmet. I realiteten var foreningene i hovedsak fiktive, med fiktive medlemslister.

Under annen verdenskrig støttet Plantard aktivt det franske quisling-regimet i Vichy. I desember 1940 skrev han et brev til feltmarskalk Petain, hvor han advarte mot en påstått sammensvergelse mellom jøder og frimurere. Slik pådro han seg myndighetenes oppmerksomhet; det gjorde han også fordi han hadde stiftet de to organisasjonene uten myndighetens godkjenning. Det ble innledet etterforskning og sak mot ham, og han ble dømt til fire måneders fengsel.

I en politirapport beskrives han slik: "Plantard, som skryter av å ha forbindelse med tallrike politikere, synes å være en av disse tåpelige, selvhøytidelige unge menn som leder mer og mindre fiktive grupper i et forsøk på å synes viktige... Ifølge innsamlet informasjon har denne foreningen [*Renovation Nationale Française*] til nå ikke vært aktiv. Den har omtrent 50 medlemmer; disse trekker seg så snart de blir kjent med dens formann, og innser at foreningen ikke har noe seriøst formål."

Sion-ordenen: Første forsøk

Etter krigen flyttet Plantard, omkring 1951, til den lille byen Annemasse. Han hadde da giftet seg med Anne Lea Hisler. I Annemasse stiftet han i 1956 sammen med André Bonhomme en interesseforening som han kalte *Prieuré de Sion*. Navnet Sion her har ingen ting med Jerusalem å gjøre, men siktet til et lokalt Mont Sion i nærheten av Genève. Formålet var dels å kjempe mot husleieøkning for folk som bodde i kommunale boliger, dels å støtte en opposisjonskandidat ved de lokale valg. Foreningen ble snart nedlagt, da Plantard på nytt måtte i fengsel for "forføring av mindreårige".

Sion-ordenen: Andre forsøk

I 1962 gjenopplivet han imidlertid *Prieuré de Sion*, og nå fremtrådte foreningen med en helt ny og betydelig mer ambisiøs målsetting. Plantard presenterte seg nå som rettmessig etterkommer av den gamle merovingiske kongeætten i det gamle Franker-riket; han hadde allerede

tidligere begynt å kalle seg "Pierre de France", og føyde det mer kjente adelsnavn Saint-Clair til sitt eget. Hans hustru publiserte i 1964 resultatet av disse genealogiske konstruksjonene under tittelen *Rois et gouvernants de la France*. Genealogien er like fiktiv som det meste Plantard laget.

I denne genealogien utledet han sin egen slekt fra korsfarerhøvdingen Godfrey de Bouillon, som angivelig var merovinger.^[2] Plantard påstod samtidig at det var denne Godfrey som hadde stiftet Prieuré de Sion i 1099! Ikke bare det: Plantard hadde nå også laget en liste over stormesterne i denne ordenen, blant dem Leonardo da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo og Claude Debussy!

Men dette var ikke nok, Plantard forsøkte å gjøre sin Sion-orden mer troverdig gjennom å knytte den til en annen moderne myte: den i 1960-årene svært populære historien om presten Béranger Saunière. Den historiske bakgrunn er i korthet følgende: I årene 1885 til 1910 var Saunière prest i den lille landsbyen Rennes-le-Château. I 1887 begynte han restaurerings-arbeider i den lille landsbykirken, noen år senere bygget han seg en villa som prestebolig, Villa Béthanie, og et bibliotek med et tårn, kalt Tour Magdala. Mange undret seg over at presten hadde penger til alt dette.

Forklaringen er i ettertid blitt åpenbar gjennom prestens regnskapsbøker og den kirkelige rettssak som senere førte til hans avsettelse: Han hadde drevet det stort i å lese sjelemesser og ta seg betalt for dem, og mottok i tillegg veldedige gaver fra mange av dem han på denne måten fikk kontakt med.^[3] I årene 1908-10 pågikk det en langvarig kirkelig rettssak mot ham. Han var kommet håpløst på etterskudd i å lese de mange messer han hadde mottatt betaling for, og han undergravde "markedet" for andre prester. Han ble dømt til å tilbakebetale pengene til dem han ikke hadde mulighet for å lese messer for, og døde i 1917 som en fattig mann. Hans husholderske Marie Dénarnaud hadde først senere mulighet for å betale hans begravelse.

Den samme Marie Dénarnaud fikk i 1946 mulighet for å selge prestens eiendom til Noël Corbu. Han åpnet så en restaurant der. Antakelig har Marie Dénarnaud, for å få Corbu på kroken som kjøper, fortalt ham eventyrlige historier om at Saunière egentlig var ufattelig rik, og at dette hadde sammenheng med en skatt han hadde funnet på eiendommen eller under restaureringen av kirken. Corbu så det kommersielle potensialet i denne historien, og utbygde den ytterligere. I hans versjon lød den slik: Under korstogene hadde Ludvig den Frommes mor blitt redd for at den franske kronens kassareserve ikke var trygg i Paris, og hadde latt den frakte til Rennes-le-Château. Her ble lokaliseringen glemt, og denne eventyrlige skatten var det pater Saunière fant i 1891! Han fant også pergamentruller som listeførte skatten, og ifølge disse svarte dens verdi til ca. fire tusen milliarder moderne Francs.^[4]

I 1956 fikk Corbu besøk av en godtroende journalist fra magasinet *La Dépêche du Midi*, og dermed var Corbus fantastiske fortelling litterært lansert. Nå strømmet det av eventyrere og "forskere" av Indiana Jones' kaliber til den beskjedne restauranten i Villa Béthanie, og de mest fantasifulle "utgravninger" ble gjort. Verken da eller siden er noe som helst blitt funnet.^[5]

Det var tidlig på 1960-tallet at Plantard og hans to venner, journalisten Gérard de Sède og markien Philippe de Chérisey, fattet interesse for Corbus eventyrlige Saunière-

historier. De omformet historien på avgjørende punkter, og spritete den opp ved å hevde at det slett ikke var det franske kongehus sin skatt Saunière hadde funnet, men tvert om tempelridderens skatt, som blant annet omfattet de verdigjenstander fra templet i Jerusalem som Titus hadde hatt med seg til Roma i 70 e. Kr. Videre hevdet de å sitte på originalene av noen pergamentruller som Saunière hadde funnet i den gamle hule søylen som bar kirkens alter.^[6]

Disse rullene inneholdt "kodete" opplysninger av den aller største betydning, blant annet for spørsmålet om det merovingiske kongehus og dets moderne arvtakere. I tillegg skrev Plantard selv en genealogisk fremstilling under pseudonymet Henri Lobineau, som, foruten hans egen påståtte avstamning fra Merovinger-dynastiet, inneholdt sensasjonelle opplysninger om Sions-ordenens stiftelse i 1099 og dens senere liste av stormestre.

Det ble nå også hevdet at "skatten" i Rennes-le-Château egentlig tilhørte Sions-ordenen! Alt dette legendestoffet ble samlet, utbygget, og forsøkt presentert som seriøs historie av Gérard de Sède i 1967, i boken *L'Or de Rennes*. Denne er blitt mange gral-jegeres bibel, også for forfatterne av *Hellig blod, hellig gral*. Her antyder de Sède at merovingerslekten kan stamme fra Benjamins stamme i Israel! Noen påstand om at merovingerne nedstammer fra Jesus og Maria Magdalena, inneholder imidlertid ikke hans bok eller noen andre av "Prieuré-dokumentene".

Det utviklet seg snart en skarp konflikt mellom de tre reelle utgiverne av de Sèdes bok; de to andre, Plantard og Chérisey, mente de var blitt lovet andel i de Sèdes inntekter av boken, men de Sède beholdt alt selv. Philippe de Chérisey gikk da åpent ut (i 1971) og fortalte at det var han som hadde fabrikkert de angivelig svært gamle pergamentrullene.^[7]

Bedre gikk det ikke med Plantards egen fabrikkasjon av den angivelige listen over Sions-ordenens stormestre. En av hans medarbeidere, Jean-Luc Chaumeil, avslørte at Plantards Sions-orden og dens liste av stormestre bare var fantasifulle bedrag, og han begynte å publisere dokumentasjon angående dette, blant annet om flere av Plantards fengselsdommer for bedrag. Plantard så seg derfor nødt til å trekke seg fra Prieuré de Sion i 1984; det betydde i praksis at ordenen var lagt død.

Sion-ordenen: Tredje forsøk

Men i 1989 prøvde han å gjenopplive ordenen for tredje gang. Han sa nå at den listen over stormestre som var gjort kjent tidligere, i virkeligheten var en forfalskning laget av en viss Philippe Toscan du Plantier – under påvirkning av LSD! Han hevdet nå at Sions-ordenen ikke hadde noe med Godfrey de Bouillon å gjøre, eller med Tempelridderordenen, men at den var grunnlagt i 1681 i Rennes-le-Château. Dessuten føyde han inn et nytt navn i rekken av stormestre fra nyere tid: Roger-Patrice Pelat, en nær venn og medarbeider av president François Mitterand.

Dette viste seg ikke å være smart. Denne Pelat ble i 1993 etterforsket i en korrupsjonsskandale, og siden Plantard hadde nevnt ham som stormester i Sions-ordenen, ble også Plantard kalt inn til avhør. Han erklærte da under ed at hele Sions-ordenen, dens angivelige historie og listen over stormestre, var hans eget påfunn. Etter dette sluttet Plantard enhver aktivitet på vegne av den påståtte orden, og man kan med god rimelighet regne 1993 som

ordenens opphør. Den hadde i hele sin historie, fra 1956, i det vesentlige eksistert i Plantards fantasi, og etter hvert også i en rekke godtroende leseres fantasi.

Sion-ordenen: Etervirkninger

Etter hvert var det imidlertid ikke bare godtroende journalister og ivrige grals-jegere som kastet seg inn i debatten om den eventyrlige skatten i Rennes-le-Chateau, og dennes eventuelle sammenheng med Sions-ordenen. I 1974 tok en seriøs historiker fatt i stoffet, René Descadeillas i boken *Mythologie du trésor de Rennes* (Mémoires de la société des arts et des sciences de Carcassonne 4.7.2), Carcassonne 1974. I denne boken punkterte Descadeillas fullstendig legenden om Saunières eventyrlige skattefunn. Men det stoppet ikke de skattejegere som *ville* tro på myten.

Det stoppet heller ikke en engelsk TV-produser ved navn Henry Lincoln. Under en sommerferie i Frankrike i 1969 hadde han kjøpt og lest Gérard de Sèdes bok om skatten i Rennes-le-Chateaux, og ble fra da av "hekta" på historien. Han kontaktet Gérard de Sède, og brukte ham som hovedkilde til en TV-dokumentar produsert og sendt i 1970. I de følgende år opprettholdt han kontakten med de Sède, og produserte flere programmer, basert på nye "opplysninger" som de Sède føret ham med. Lincoln hadde nå tydeligvis identifisert seg så uttrykkelig med de Sèdes teorier at det ikke var rom for noe tilbaketog, heller ikke da Descadeillas avsløring av de Sèdes myteproduksjon ble publisert i 1974.^[8]

Lincoln skaffet seg i stedet to nye medarbeidere: "Richard Leigh ... var roman- og novelleforfatter med universitetsksamener i litteraturvitenskap ... [og] Michael Baigent, en universitetsutdannet psykolog som nylig hadde forlatt en vellykket karriere som fotojournalist for å arbeide full tid med et filmprosjekt om tempelridderne."^[9]

Disse tre forfatterne "forskot" nå videre på saken, i den tro at Sions-ordenen ikke bare var en historisk virkelighet siden 1099, men at den hadde hatt de stormestre som Plantard påstod, og at Sions-ordenen var den skjulte maktfaktor bak så godt som alle uforklarte fenomener i europeisk historie siden Jesu tid.

Resultatet av disse spekulasjoner publiserte de i 1982 i form av boken *Hellig blod, hellig gral*. Her overgikk de alle sine forgjengere når det gjaldt antagelser om hvilke fenomener i historien, kjente og ukjente, som kunne forklares ut fra Plantards Sions-orden og merovingernes ukjente historie, og på et helt bestemt punkt innførte de en helt ny teori, som selv ikke Plantard eller de Sède hadde fremsatt: De tre engelske forfatterne hevdet nå at merovingerne, den første frankiske kongeætten, i sin tur nedstammet fra Jesus selv! Dette, mente de, gav den merovingiske kongeætten – og dermed Plantard og hans familie – en helt spesiell stilling blant alle europeiske kongeslekter. Plantard og hans familie hadde en mer fornem avstamning enn noen andre. De representerte Jesu egne etterkommere!

Nå hadde jo de Sède hevdet at merovingerætten stammet fra Benjamins stamme. Jesus, derimot, var av Juda stamme og Davids ætt. Forfatterne løste dette problemet elegant ved å påstå at det var Maria Magdalena Jesus hadde giftet seg med! Maria Magdalena var av Benjamins stamme, hevdet de; dermed var Jesu ekteskap med henne et "dynastisk" ekteskap mellom de to dominerende kongelige familier blant jødene. Og dermed hadde de

forsynt den stakkars Pierre Plantard, høyreekstremisten og antisemitten, med en for ham selv sikkert nok så overraskende verdighet: Han var den mest sentrale nålevende representant for det jødiske Jesus-dynastiet, og dermed en klar kandidat til å overta den franske trone i nær fremtid. Tiden er moden for noe slikt, sier forfatterne.

Sion-ordenens rolle i fremtidens Europa

Forfatterne av *Hellig blod, hellig gral* har følgende visjon for Sion-ordenen: "De politiske systemer og ideologier som tidlig i dette århundre så ut til å love så mye, har alle mer eller mindre spilt fallitt – fra kommunisme, sosialisme og fascisme til kapitalisme og *vestlige demokratier* ^[10] – alle har de på et eller annet vis forrådt sine løfter, avlet kynisme i stedet for entusiasme og feilet i å fylle de drømmer de skapte. ... Det finnes også en stadig mer intens søken etter mening og åndelig side ved livet og etter noe man virkelig kan tro på. ... Det finnes også en stadig større trang til en *sann leder* ^[11] – ikke en *Führer*, men en slags vis og mild åndelig skikkelse, en prestekonge som menneskene trygt kan gi sin tillit til. ... En slik atmosfære burde være perfekt egnet til å oppfylle Prieuré de Sions overordnede målsetninger. Det plasserer Sion i den stilling at de kan tilby et alternativ til de eksisterende sosiale og politiske systemer. ... I den utstrekning det kunne tilfredsstillende behov som dagens systemer ikke engang erkjenner, ville det meget vel kunne fremstå som svært attraktivt. ... Hvordan ville Jesu etterfølgeres komme [og inntakelse av tronen] bli tolket? For et mottagelig publikum kunne det vel bli oppfattet som Guds annet komme til jorden."^[12]

På slutten av 1800-tallet, sier forfatterne, var Sion-ordenen (som da var alliert med Habsburgerne) på nippet til å realisere sin politiske målsetting, som var *gjeninnføring av det eneveldige monarki*, "et slags teokratisk Europas forenede stater som skulle styres i fellesskap av habsburgerne og av en radikalt omdannet kirke. Dette opplegget ble kullkastet av den første verdenskrig og det faktum at kontinentets regjerende kongehus ble styrtet som en følge av krigen. Men det er ikke urimelig å anta at Sions nåværende målsettinger noenlunde tilsvarer [disse]." Disse målsettingene omfatter, tror forfatterne, "et teokratisk, forenet Europa; en trans- eller paneuropeisk konføderasjon sammenføyd til et moderne imperium som skal regjeres av et dynasti av Jesu etterkommere. Dette dynastiet ville ikke bare sitte på en trone med politisk eller verslig makt, men antakelig også på Sankt Peters trone i Roma. Under denne høyeste makt ville det formodentlig bli organisert et nettverk av kongedømmer eller fyrstedømmer bundet sammen av dynastiske allianser og ekteskap – et slags moderne føydalsystem... Og selve prosessen med å styre vil formodentlig ligge hos Prieuré de Sion – som vil kunne ta form av for eksempel et europeisk parlament utrustet med utøvende og/eller lovgivende myndighet."^[13]

Man gnir seg i øynene ved lesningen av disse linjer, og samtidig er det svært mye i boken som faller godt på plass når man har dette som bakgrunn. *Hellig blod, hellig gral* fremtrer som et politisk propagandaskrift for Pierre Plantard og hans fiktive Sion-orden, og overtar, tilsynelatende uten motforestillinger, Plantards anti-demokratiske, fascistiske og rojalistiske ideologi. Noe så irrasjonelt som blodslinjer og avstamning blir i denne boken en overordnet politisk legitimering av makt og herredømme, og forfatterne anser den klart mytiske og

irrasjonelle dimensjonen ved dette som noe av styrken i deres konsept. På denne bakgrunn ser man den reelle grunn bak forfatterens intense engasjement for tesen om at Jesus grunnla et kongedynasti sammen med Maria Magdalena. Hele konseptet brukes til å begrunne at et antatt nålevende, men skjult, kongedynasti overordnede status i forhold til alle andre: Bare Plantard og hans dynasti nedstammer i direkte linje fra Jesus!

Antisemitt og fascist på Europas kongetrone?

Slik har det altså gått til at en stormannsgal ubetydelighet som Pierre Plantard, antisemitten og fascisten, er blitt lansert som den mulige innehaver av det forente Europas konge- og prestetrone av tre engelske gral-jegere – *fordi* de tror at han nedstammer fra Jesus og Maria Magdalena! (Noe han selv aldri har påstått). At de har *godtatt* hans fiktive avstamning fra merovingerne og faktisk betrakter ham som kongskandidat, fremgår av måten de skildrer sitt første møte med ham på (sidene 248–51).

De forteller at Plantard antydte at Sions-ordenens "hemmelighet" ville gjøre det mulig "å gjennomføre en omfattende samfunnsmessig forandring. Plantard påstod ... at det i den nærmeste fremtid ville komme til en dramatisk omveltning i Frankrike – ikke som en revolusjon, men som en radikal forandring i samfunnets institusjoner slik at monarkiet kunne gjeninnføres. ... Ganske stille, med den største selvfølgelighet og uten noen som helst tvil forsikret Plantard oss ganske enkelt om at slik ville det gå."^[14]

For enhver oppegående leser vil det måtte stå klart at her er det virkelig Plantard, den virkelige Plantard, den franske antidemokrat og høyreekstreme monarkist, som snakker. Det er ikke det minste ufattelig. Det ufattelige er at tre engelske forfattere som gjør krav på å være seriøse både som historikere, politikere og teologer, har kjøpt dette tøvet som om det var realiteter. De har derved gjort seg til litterære løpegutter for en politisk agenda som har en umiskjennelig brunfarge, og en stormannsgal fantast som hadde fortjent å forsvinne fra historiens arena ganske ubemerket.

Kongelig eller feministisk agenda?

Jeg skal nedenfor kommentere de historiske absurditetene forfatterne gjør seg skyld i når de forsøker å lese middelalderske og oldkirkelige kilder som "bevis" for den påståtte avstamning av merovingerne fra Jesus og Maria Magdalena. Men før vi går videre med dette, faller

det naturlig her å skyte inn noen ord om de ideologiske sidene av Dan Browns *Da Vinci-koden*.

Det er ingen tvil om at Dan Brown har overtatt de viktigste historiske teoriene som Baigent & Co har hentet fra "Priuré-dokumentene", samt deres eget tillegg om merovingernes herkomst fra Jesu ekteskap med Maria Magdalena. Men Dan Brown er en politisk korrekt amerikaner, og ser selvsagt at den nokså brunfargede politiske ideologien som markedsføres i *Hellig blod, hellig gral*, er fullstendig uspiselig for et amerikansk publikum. Altså fjerner han de fleste spor av opphavsmannens – Plantards – ideologiske formål med Sion-ordenen, og tillegger ordenen en helt ny og politisk langt mer gangbar ideologi. Hos Dan Brown kan man lese at Sion-ordenen i virkeligheten har hatt en *feministisk* agenda helt fra begynnelsen. Poenget med avstamningen fra Jesus og Maria Magdalena er slett ikke kongelige ambisjoner for antatte etterkommere av Jesus. Nei, poenget er at disse etterkommerne – kjernen i Sion-ordenen – helt fra begynnelsen har vært dyrkere av det kvinnelige og det kvinneliges guddommelighet!

I *Da Vinci-koden* forsvinner Jesus ganske fort i bakgrunnen, mens Maria Magdalena plasseres i forgrunnen. Det er hennes jordiske levninger som bør tilbes. Man skal legge merke til hvordan *Da Vinci-koden* slutter. Bokens mannlige helt, Harvard-professor Robert Langdon, tar midlertidig avskjed med bokens kvinnelige hovedperson, Sophie Neveu, som han er blitt forelsket i – med løfte om snarlig gjensyn og formodentlig ekteskap. Og Sophie Neveu er ingen annen enn Maria Magdalenas siste moderne etterkommer! Men boken slutter før dette realiseres; den slutter med at Langdon til slutt lokaliserer "gralen" – Maria Magdalenas jordiske levninger – under den pyramideformede inngangsfoajeen til Louvre (bygget av François Mitterand – også han en støttespiller for Sions-ordenen, må vite!). "Med en plutselig følelse av ærefrykt falt Robert Langdon på kne. Et øyeblikk syntes han at han hørte en kvinnes stemme ... all tidens visdom ... som hvisket til ham fra avgrunnen."^[15]

Man kan vanskelig undertrykke den tanke at Pierre Plantard, Sion-ordenens oppfinner, ville ha blitt ganske forbløffet om han hadde hatt anledning til å lese Dan Browns blomstrende fremstilling av ordenens ultramoderne feministiske agenda. Men det fikk han aldri anledning til, Plantard døde i 2000, tre år før Browns bok så dagens lys. Det var nok klokt av Brown å vente med denne politiske omskolering av "ordenen" til Plantard var død. Plantard kunne jo ellers ha gjort krav på en slags copy-right på ordenen, siden den unektelig var hans eget påfunn. Kanskje han også ville hatt del i Browns royaltynntekter, slik han i sin tid krevde i forhold til de Sède?

Noter

[1] Dette og de følgende avsnitt bygger på følgende litteratur: Jean-Jacques Bedu, *Rennes-le-Château: autopsie d'un mythe*. Toulouse: Éditions Loubatières, 2002 (første utgave: 1990); Patricia Briel, "Pierre Plantard, founder of the Priory of Sion, an oddball in search of royal descent," engelsk oversettelse av en artikkel i *Le Temps*, Genève 15. mars 2004; Alain Jourdan, "A best-seller is inspired by an old swindle originating in Annemasse," engelsk oversettelse av en

artikkel i *Tribune de Genève*, 16. sept. 2004; Marie-France Etchegoin, "An enquiry into the sources of 'The Da Vinci Code'," engelsk versjon av artikkel i *Le Nouvel Observateur*, 9. sept. 2004. Disse tre artiklene er tilgjengelige på internett-stedet *priory-of-sion.com*, som drives av Paul Smith. Foruten disse artiklene har han her også samlet autentiske aktstykker og annen dokumentasjon om Pierre Plantard og Sions-ordenen.

[2] Som uttrykk for hvordan forfatterne av *Hellig blod, hellig gral* forholder seg til opplysninger fra Plantard, gjengir jeg deres egen kommentar til de forsøk de gjorde på å få hans stamtavle bekreftet: "Under arbeidet med å skrive denne boken har vi konsultert et stort antall verk om adelsfamiliens genealogi, både fra gammelt av og nåtidens. Vi fant aldri en eneste referanse til tittelen Plantard de Saint-Claire. Det at vi ikke fant referanse til hans navn, betyr imidlertid ikke at påstandene er ugyldige, spesielt *siden han selv påstår at familiens sanne røtter har vært holdt hemmelig i århundrer.*" (s. 545, note 21). Kursiveringen i sitatet er min; sitatet taler for øvrig for seg selv.

[3] Hos J.-J. Bedu, *Rennes-le-Château*, s. 95–142, foreligger en godt dokumentert fremstilling av dette, basert på Saunières bevarte regnskapsbøker.

[4] Corbus versjon av historien er dokumentert hos Claire Corbu og Antoine Captier, *L'Héritage de l'abbé Saunière*. Nice: Belisane, 1985, s. 57–59; også sitert hos Bedu, s. 213–15.

[5] Flere fornøyelige og bisarre "utgravninger" i reneste Indiana Jones-stil er gjenfortalt hos Bedu, s. 216–20.

[6] Søylen var verken hul eller gammel, jfr. tekst og foto hos Bedu, s. 222.

[7] Chérisseys erklæring om dette er gjengitt i Jean Markale, *Rennes-le-Château et l'Énigme de l'or maudit*. Paris: Pygmalion, 1989, s. 225. Chérisseys forfalskninger befant seg i 1996 i Jean-Luc Chaumeils besittelse, han viste dem frem i en TV-dokumentar produsert av BBC det året. Her kunne man se Plantards egenhendige kommentar i marginen: "Dette er det originale dokument, fabrikkert av Philippe de Chérissey, og som Gérard de Sède reproduserte i sin bok *l'Or de Rennes*". Jfr. Paul Smith, "Priory of Sion Misconceptions", note 14 (*Priory-of-sion.com*).

[8] Flere steder i *Hellig blod, hellig gral* røper forfatterne at de ikke var helt fri for grunnleggende tvil på "Prieuré-dokumentenes" seriositet. Her er et knippe slike utsagn:

a) "... den informasjonen som ble publisert i bokform, var verken tilfeldig eller vilkårlig – og i hovedsak var det heller ikke resultatet av uavhengig forskerarbeid. Det meste så ut til å stamme fra én kilde ... som delte ut nøyaktige mengder med informasjon omtrent som dråper fra en pipette og etter en forhåndsoppsatt plan. ... Mange av disse informasjonsbitene kom ut under forskjellige navn. På den måten ble det dannet et overfladisk inntrykk av en rekke forskjellige forfattere som alle bidro til å bekrefte og gi troverdighet til de andre. ... Noen forsøkte å etablere et troverdighetens skjær, å skape interesse og danne en psykologisk ramme av forventning som skulle få folk til å holde pusten til neste avsløring kom." (s. 228).

b) "Av og til var vi fristet til å avskrive det hele som en omfattende spøk, et påfunn eller en bløff av helt usedvanlige dimensjoner." (s. 227).

c) Om Lionel Burrus, en av forfatterne innrangert blant Prieuré-dokumentene: "Dette brevet fra Lionel Burrus kunne absolutt se ut som om det var skrevet av en lett sinnsforvirret person." (s. 230).

d) "Burrus sier ikke nøyaktig i hvilken romerskkatolsk bulle disse sitatene skal ha stått, vi kunne ikke få bekreftet innholdet. Hvis sitatene er ekte, er de av stor betydning. Teksten ville i praksis være et uavhengig vitnesbyrd fra romersk-katolske kilder om rasingen av Château Barberie i Nevers. (s. 231).

e) Om S. Roux: "Det virket i alle fall som om han hadde overgått Burrus i tåpeligheter." (s. 232). "Nærmere studium overbeviste oss om at dette faktisk var nok et oppfinnsomt Prieuré-dokument – laget med overlegg for å mørklegge, forvirre og erte, og for å spre rykter om at noe skjebnesvanger monumentalt var forestående. Uansett gav skrevet på sitt oppsiktsvekkende og eksentriske vis antydninger om dimensjonene på de spørsmål som var involvert. Hvis S. Roux hadde rett, var ikke våre undersøkelser begrenset til aktivitetene rundt en lite tilgjengelig, men uskyldig ridderorden som hadde overvintret inn i vår tid. Om han hadde rett, kunne våre undersøkelser på en eller annet (sic!) måte vise seg å ha relevans for internasjonal politikk på høyere plan." (s. 233).

f) "I løpet av vårt arbeid med denne saken hadde vi gjentatte ganger støtt på Plantards navn. Det så i det hele tatt ut til at stort sett all informasjon som var sluppet ut i løpet av de siste 25 år eller så, på en eller annen måte kunne føres tilbake til ham. I 1960 ble han for eksempel intervjuet av Gérard de Sède og snakket om en internasjonal hemmelighet som var skjult i Gisors. I løpet av de neste ti år ser det ut til at han har vært en sentral kilde for de Sèdes bøker om både Gisors og Rennes-le-Châteaux." (s. 244).

g) "På dette punkt følte vi at vi var på gyngende grunn, og teksten i Prieuré-dokumentene begynte å se ganske tvilsom ut. Vi kjente til påstandene fra de moderne rosenkreuzerne i California og andre av dagens organisasjoner som *post faktum* hevder å ha et stamtre hvis begynnelse ligger innhyllt i antikkens tåke, og som omfatter en rekke av verdenshistoriens mest berømte navn" (s. 140).

Man kan bare beklage at forfatterne ikke fulgte opp denne intuitive og svært velbegrunnede skepsis. Hadde de gjort det, ville de, i stedet for å bli naive offer for den politiske og historiske bløff fra Plantard og hans venner, kunne gjøre et virkelig nyttig stykke gravende journalistikk. Ifølge Jean-Luc Chaumeil, som fungerte som kontaktperson da de tre forfatterne av *Hellig blod, hellig gral* møtte og intervjuet Plantard, advarte Chaumeil dem og sa at Plantard var en bedrager og Sions-ordenen en fiksjon. Se P. Briel, "Pierre Plantard" (jfr. note 3 ovenfor).

[9] *Hellig blod, hellig gral*, s. 15–16.

[10] Min utheving.

[11] Min utheving.

[12] *Hellig blod, hellig gral*, s. 453–54. Dette er 1982-utgavens konklusjon.

[13] *Hellig blod, hellig gral*, s. 451.

[14] *Hellig blod, hellig gral*, s. 249.

[15] *Da Vinci*, s. 492.

Mer stoff om DaVincikoden, konspirasjonsteorier, gnostiske evangelier, m.m. finnes på:

www.DaVincikoden.info